

[Aksel Larsen.]

Dernæst vil jeg tillade mig i anledning af beretningen om det, der faktisk foregik på sessionen i fjor i København, og det, der er sket eller ikke sket siden, at fremføre nogle bemærkninger. Jeg vil sige, at jeg anser Nordisk Råd for at være et uhyre værdifuldt instrument, og jeg kan ikke slutte mig til dem, der mener, at det er et foretagende, som nærmest drukner i papir, middage og selskabelighed, selv om der er en del af alle disse 3 elementer. Det med papiret hænger jo sammen med Nordisk Råds arbejdsform, og dér tror jeg sådan set at de respektive landes folketing og rigsdage godt kan konkurrere, og når sessionen er presset sammen på 6 små dage, og når der dog må være noget samvær, ja, så kommer det til at syne mere, end hvis man havde lidt mere tid til sin rådighed, f. eks. blot 2 dage mere til sessionerne. Det ville også være gavnligt for arbejdet, for under Nordisk Råds sessioner arbejder udvalgene jo, de udfører et ikke ringe arbejde imellem sessionerne, men mange sager må alligevel henskydes til udvalgsbehandling under sessionerne eller til færdiggørelse i udvalget under sessionerne; det bevirker, at udvalgene er overlæst under sessionerne, og det går naturligvis ud over sagerens behandling, og det øger arbejdspresset. Af alle mulige grunde tror jeg, man i de 5 lande burde undersøge, om man dog ikke kan afse lidt mere tid end 6 dage pr. år til Nordisk Råds årlige session, og hvad dertil hører.

Endvidere er der en anden sag: Nordisk Råd beskæftiger sig med alt, hvad der på nogen måde kan siges at være nordiske anliggender og samarbejde mellem de nordiske lande. Det er småt og stort imellem hinanden, og det kunne være fristende her at komme med ligesom en oprensning af alle de sager, der lå til behandling på sessionen i København i 1966, lige fra arktisk medicin over charterflyvning til nordisk økonomisk samarbejde, men det skal jeg lade være med. Mange sager er af betydning, mange sager er af stor betydning, og de sager, der kan synes at være af liden betydning, vil alligevel være betydningsfulde derved, at selv i småting bør vi jo søge at få den mest ensartede lovgivning og den mest

ensartede praksis i de nordiske lande, så vidt dette overhovedet er gørligt.

Men når dette er sagt, vil jeg have lov til at tilføje, at det, der vel egentlig burde være det afgørende for Nordisk Råd, bliver der ligesom ikke tid nok til, eller det bliver der ikke ofret nok opmærksomhed, eller der gøres ikke nok ved det. Her tænker jeg på det, der må være det grundlæggende, hvis man vil have et nordisk samarbejde, nemlig de nordiske landes økonomiske samarbejde. Det er noget, man har talt om i mange år; alle taler om det, og noget gøres der ved det, men det er nu ikke alt for meget.

Ved sessionen i fjor havde vi et gengangerforslag fra Reykjavik, et dansk forslag eller et forslag fremsat af danske delegerede, om arbejde for oprettelsen af et fælles nordisk landbrugsvaremarked. Det blev sendt i udvalg, det dukkede op på sessionen i København, hvor der lå et andet forslag om at arbejde for etablering af et nordisk toldsamarbejde, eventuelt frem imod en toldunion, og et andet forslag om nordisk handelspolitisk samarbejde. Naturligvis blev disse ting drøftet under generaldebatten og en smule, da indstillingen fra udvalgene kom, men da indstillingen fra det økonomiske udvalg kom, var det i form af et forslag til rekommandation om en såkaldt paketiløsning, som jeg gerne vil have lov til at læse op i hele dens ordlyd, selv om den ikke er helt kort:

„Nordisk Råd rekommanderer regeringerne at klarlægge snarest — under hensyntagen til bestræbelserne for at nå frem til et europæisk marked omfattende flest muligt af de europæiske lande — forudsætningerne for en samlet udbygning af det nordiske økonomiske samarbejde vedrørende det ydre toldniveau, jordbrugs- og fiskeripolitikken, næringslovgivningen, kapitaltilførslerne og handelspolitikken samt at klarlægge, om denne udbygning af samarbejdet kan ske på en sådan måde, at fordele og ulemper balancerer for hvert enkelt land. Herunder skal man bl. a.

1. søge etableret en procedure, som sikrer hurtig og grundig undersøgelse af de konkrete sager, et nordisk land måtte rejse i anledning af vanskeligheder, som